

РЕШЕНИЕ

№ 24889

гр. София, 19.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4630** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Ш. К., гражданин на И., срещу Заповед рег. № 6865 ПАМ – 35 от 18.03.2026 г. на Началника на ГПУ – Е., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка “Връщане до страна на произход И.”.

В жалбата се твърди, че издадената заповед е незаконосъобразна, неправилна и постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон, което е основание за оспорването ѝ по смисъла на чл. 146 от АПК. В жалбата се сочи, че Ш. К., гражданин на И., е бил назначен на работа от юридическо лице с наименование А. HR SRL, със седалище в Румъния, С., [улица], ап. 2, вписано в Служба „Търговски регистър“ под № J32 / 268 / 2018 г., ЕИК[ЕИК], представлявано от В. А., като е подписал временен трудов договор № SB 533 / 31.05.2024 г. Договорът се прилага към настоящата жалба. Продължителността на сключения трудов договор е от дата 03.06.2024 г. до 30.06.2026 г. Този трудов договор е регистриран от дружеството работодател в Инспекцията по труда на Румъния. Трудовото правоотношение между дружеството работодател и Ш. К. се продължава с Временен трудов договор № SB 627 / 28.02.2025 г. с продължителност на договора от дата 03.03.2025 г. до 31.03.2026 г. – приложен към жалбата. Видно от декларацията на В. А., в качеството му на управител на дружеството, този трудов договор не е бил съобщен на емиграционните власти на Румъния, тъй като е смятал, че когато има сключени два последователни трудови договора, не се изисква отделно уведомление за новия трудов договор. Тоест, Ш. К. няма каквото и да е основание да смята, че разрешението му за пребиваване в Румъния, валидно до 30.06.2026 г., може да бъде анулирано, тъй като има подписан действащ

трудов договор с дружеството работодател, ходи на работа, плаща си осигуровките и данъците към румънската държава и работодателят го е уверил, че не е нужно повторно уведомяване на емиграционните власти на Румъния. В жалбата е посочено, че на 17.03.2026 г. К. е пътувал с приятели за Република Турция. На пункт „Л.“ е спрян, когато разбира, че Разрешението му за пребиваване в Румъния фигурира като анулирано и той е задържан със Заповед за задържане на лице рег. № 6865зз – 17 / 17.03.2026 г. на ГПУ – Е. към ПДГП – Е.. Жалбоподателят К. не владее английски език в достатъчна степен, така че да разбира всичко, което му се казва.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. И. Б.. Поддържа жалбата. Адвокат Б. посочва, че съгласно императивната норма на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта. На Ш. К. му се издава заповед за връщане на чужденец, въпреки че в настоящия момент има действащ трудов договор в страна членка на Европейския съюз и няма никакви вина, че не е представен на властите подписаният договор от № SB 627 от 28.02.2025 г., но валиден в срок до 31.05.2026 г. Съгласно чл. 6, ал. 5 АПК административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди. В настоящия случай вредата за Ш. К. ще е огромна. Към настоящия момент е подадена е молба по електронен път до имиграционните власти в Румъния власти за преразглеждане на случая и възстановяване на правата му. Същото се отнася до доброволното му съгласие за връщане в И.. Адвокат Б. допуска, че и там преводачът също е от английски език и неговият доверител изобщо не е разбрал какво всъщност подписва, когато е дал доброволно съгласие за връщането си в И..

Ответникът – Началник на Гранично полицейско управление (ГПУ) Е.: редовно призован, не се явява, представлява се от юрисконсулт Н. Н., с пълномощно представено в днешното съдебно заседание. Жалбата е неоснователна и недоказана. По делото категорично се установява, че румънските власти са подали сигнал в Ш. информационна система. В този случай, при установяване на такова нещо, колегите действат в условията на обвързана компетентност. Представя се подробна писмена защита.

Административен съд –София-град, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от докладна записка рег. № 6865р – 5545 / 17.03.2026 г. на 17.03.2026 г. младши експерт Г. М. на длъжност „командир на отделение“, за времето от 20:00 ч. на 17.03.2026 г. до 08:00 ч. на 18.03.2026 г. (нощна смяна) ръководел дежурната втора смяна на ГКПП – Л.. Около 12:00 ч. на ГКПП – Л. в предходната смяна, ръководено от инспектор Ж. Х., за излизане от страната пристига лек автомобил „WV“ с румънски рег. № SB09TAJ. При извършена проверка на първа линия и справка в НШИС на документите на лицето Ш. К., [дата на раждане] , представящ за проверка индийски паспорт № S5376668, издаден на 28.11.2018 г. и валиден до 27.11.2028 г. и румънско разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено на 01.07.2024 г. и валидно до 30.06.2026 г. от Румъния се установява, че за румънското разрешение за пребиваване №[ЕИК] е създаден сигнал в НШИС с идентификационен номер № RO ORI0154911243 0000 05, с коментар: Конфискация – Вещ открадната, незаконно присвоена, изгубена с начален срок на контрол 17.11.2025 г. Изпратен е формуляр № 6865р – 5505 / 17.03.2026 г. към Бюро СИРЕНЕ с цел запитване дали сигналът може да бъде свален и дали статутът на лицето е валиден. Около 21:00 ч. на ГКПП – Л. пристига писмо от Дирекция „МОС“ с рег. № В – 6355 / 17.03.2026 г., с което се съобщава, че на лицето е било прекратено пребиваването поради приключване на трудов договор на дата 19.12.2024 г. Румънските власти съобщават, че документът трябва да бъде иззет и предаден на издалите го власти. Лицето, към дата 17.03.2026 г. няма право да пребивава на територията на Румъния и другите държави членки на ЕС.

Румънското разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено на 01.07.2024 г. и валидно до 30.06.2026 г., е истински документ (видно от експертна справка). Иззето е с протокол за доброволно предаване. Румънските власти съобщават, че Разрешителното за пребиваване № [ЕИК] не е било предадено по надлежния ред от страна на Ш. К..

Жалбоподателят е бил задържан със Заповед за задържане на лице рег. № 6865зз – 17 / 17.03.2026 г. на ГПУ – Е. към ПДГП – Е.. Не е пожелало да бъдат уведомени консулските власти.

Във връзка с установеното правонарушение, на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ е предложено спрямо чуждия гражданин да бъде приложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“.

Със Заповед рег. № 6865 ПАМ – 35 от 18.03.2026 г. на Началника на ГПУ – Е. на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, спрямо Ш. К. е приложена ПАМ “Връщане до страна на произход И.“. Поради опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на заповедта, на основание чл. 60, ал. 1 от АПК е разпоредено предварително изпълнение на заповедта.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима.

Заповедта за налагане на принудителна административна мярка подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по аргумент от нормата на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ. Жалбоподателят е адресат на административният акт.

Жалбоподателят Ш. К., гражданин на И., е запознат със съдържанието на оспорената заповед на език, който владее, на дата 18.03.2026 г., в присъствието на преводач С. Г. Ш.. Върху заповедта е отразено удостоверително изявление от страна на жалбоподателя в посочения смисъл.

Жалбата е подадена от адв. Б. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По силата на чл. 44, ал. 1, изр. 1 ЗЧРБ принудителните административни мерки по глава пета, раздел I ЗЧРБ се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица.

Разглежданият акт е произнесен в хипотезата на делегиране на правомощия, видно от Заповед относно определяне на длъжностни лица от Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Е. при ГДГП – МВР да налагат принудителна административни мерки и да издават заповеди по ЗЧРБ. Заповедта е издадена от Директор на РГДП „Е.“, като изрично е делегирано правомощие на Началника на ГПУ – Е.. Следователно заповедта е издадена от компетентен орган.

Спазена е формата по чл. 59, ал. 1 АПК със задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2, т. от 1 до 8 от АПК – посочени са релевантните по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ обстоятелства, съставляващи фактически основания за издаването ѝ – гражданинът на И. пребивава незаконно на територията на Република България.

Относно материалния закон съдът съобрази следното:

Разпоредбата на чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ урежда случай, при който принудително се връща чужденец до страна на произход. Историческото тълкуване на разпоредбата води до извод, че преди 2016 г. диспозицията на разпоредбата е имала съдържанието: „принудително отвеждане до границата на Република България се налага“. В актуалната си редакция диспозицията на разпоредбата определя, че чужденец се връща до страна на произход, но хипотезата на практика е останала непроменена – мярката за принуда се прилага, ако чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Всъщност това означава, че формираната вече практика

на ВАС и преди 2016 г. има принципно значение за тълкуването на хипотезата (предпоставката) на разпоредбата на чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ.

Практиката на ВАС се е консолидирала около разбирането, че тежестта да докаже влизането си в страната по законоустановения ред лежи върху жалбоподателя. Той е този, който трябва да представи доказателства, че влизането му в България е станало по законоустановения ред (в този смисъл Решение № 2809 от 24.02.2011 г. по адм. д. № 6762 от 2010 г. г на ВАС, Седмо отделение; Решение № 5699 от 20.04.2012 г. по адм. д. № 2713 от 2012 г. на ВАС, Седмо отделение; Решение № 6680 от 13.05.2011 г. на ВАС по адм. д. № 14451/2010 г., VII о.).

В този смисъл жалбоподателят не представя доказателства за този положителен факт. Усилията на жалбоподателя са насочени към установяване на факта, че същият е бил страна по трудово правоотношение с юридическо лице в Румъния. В подкрепа на това по делото са приложени: Удостоверение за актуално състояние на юридическо лице с наименование А. HR SR, със седалище в Румъния, представлявано от В. А.; Временен трудов договор № SB 533 / 31.05.2024 г.; Извлечение договор от Общия регистър за справка на служителите, издаден от Министерството на труда, семейството, младежта и социалната солидарност – Инспекция по труда Румъния; Разрешение за работа № 2447206 / 17.05.2024 г., издадено от емиграционните власти; Разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено от властите на Румъния на дата 01.07.2027 г.; Декларация от В. А.; Допълнително споразумение № 822 / 01.12.2024 г. към индивидуален трудов договор вписан под № 533 / 31.05.2024 г. между А. HR SR и Ш. К.; Временен трудов договор № SB 627 / 28.02.2025 г.

Съдът съобрази тези доказателства. Въпреки това обаче те по никакъв начин не доказват обстоятелството, че влизането на Ш. К. в България е станало по законоустановения ред. На практика дори не се прави опит да се обори установеното от административните органи, че Ш. К. пребивава незаконно на територията на Република България – извод, който е направен в докладна записка с рег. № 6865р – 5545 / 17.03.2026 г. на 17.03.2026 г., съставена от младши експерт Г. М. на длъжност командир на отделение.

Не се оборва и установеното, че към дата 17.03.2026 г. (датата на извършване на проверката) жалбоподателят Ш. К. няма право да пребивава на територията на Румъния и държави членки на ЕС. Видно от писмо на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ с рег. № В – 6355 / 17.03.2026 г., на жалбоподателя е било прекратено пребиваването поради приключване на трудов договор на дата 19.12.2024 г.. Румънските власти изрично посочват, че документът трябва да бъде иззет и предаден на властите, които са го издали.

В оспорената заповед изрично е извършено препращане към подготвителния документ, а именно - докладна записка с рег. № 6865р – 5545 / 17.03.2026 г. на 17.03.2026 г., съставена от младши експерт Г. М.. Съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ мотивите към административния акт могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт от помощни и подчинени на издателя на акта длъжностни лица или органи. Такъв документ се явява именно докладна записка с рег. № 6865р – 5545 / 17.03.2026 г. на 17.03.2026 г. Съдът приема, че в случая са налице конкретни фактически основания за издаването на административния акт.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е издаден в процедура, проведена без съществени процесуални нарушения по чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът е съответен и на материалния закон и неговата цел. Жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ – гражданин на трета страна, спрямо която е наложена принудителна административна мярка "връщане до страна на произход" И.. В съответствие с приложената от ответника норма на чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ ПАМ "връщане" се налага, когато

чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. По делото е безспорно, че Ш. К., гражданин на И., влязъл в Република България не по установения ред, като твърдения, а още по-малко доказателства за противното не са заявени, респ. – представени.

Разпоредбата на чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ е императивна и при установяване на юридически факти, попадащи в състава на някоя от изброените хипотези, органът в условията на обвързана компетентност задължително прилага ПАМ с цел да се преустанови извършването на правонарушение. Принудителната административна мярка от вида „принудително се връща чужденец до страна на произход“ има превантивен характер. Целта на тази мярка е да предотврати действия, които съставляват нарушения на установения режим за влизане, излизане и пребиваването на чужденци на територията на Република България.

В конкретния случай, при постановяване на заповедта за прилагане на принудителната административна мярка от посочения вид, административният орган е изложил фактическите предпоставки за направената преценка, цитирал е и правното основание за упражняване на властническата си компетентност. Това сочи, че е доказан юридическият факт, с проявлението на който правната норма свързва възникването на предметната компетентност на ответника да наложи принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ – "връщане до страна на произход". В случая е налице обвързана компетентност, при която органът упражнява правомощието си да наложи принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ – налице ли е невъзможност да се удостовери влизането на чужденец в страната по законоустановения ред, ответникът е длъжен да приложи принудителна административна мярка "връщане". Поради това, издавайки оспорената заповед, ответникът е упражнил в съответствие с материалния закон предоставената му компетентност.

Съдът не споделя доводите на жалбоподателя за незаконосъобразност на заповедта, изложени в жалбата.

Съгласно чл. 3, § 2 от Директива 2008/115/ ЕО на Европейския парламент и на съвета от 16.12.2008 г., „незаконен престой“ е всяко присъствие на територията на държава-членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка. Не е нарушен принципът на съразмерност в чл. 6 от АПК. Чужденецът е влязъл на територията на страната не по законоустановения ред. Оспорената заповед е свързана само с необходимостта от преустановяване на незаконното пребиваване в страната. Оспорената пред съда заповед се основава единствено на обстоятелството, че жалбоподателят не може да установи влизането си в страната по законоустановения ред. Представените пред АССГ доказателства не водят до извод за незаконосъобразност на обжалвания акт. Не е налице и нарушение на разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК. Наложена мярка в конкретния случай не засяга права и законни интереси в по-голяма степен от необходимото за целта, за която акта се издава.

С оглед на горното съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената форма, без съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и неговата цел.

Поради изложеното, съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Мотивиран от горното, АССГ, Първо отделение, 45 - ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. К., гражданин на И., срещу Заповед рег. № 6865 ПАМ – 35 от 18.03.2026 г. на Началника на ГПУ – Е., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка “Връщане до страна на произход И.“.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.